

paadrages Kirken en ekstraordinær Udgift af i alt ca. 50,000 Kr.

Endelig har Ministeriet fra Konsistorium, der er Patronat for Vor Frue Kirke, modtaget Meddelelse om, at der i den nærmeste Tid forestaar forskellige Arbejder ved denne Kirke, derunder navnlig en større Hovedstandsættelse af Kirkens Indre, der ville medføre en saa stor Udgift, at Kirken ikke vil være i Stand til at bære den selv, idet der isølge et foreløbigt Overslag vil medgaa et Beløb af 142,000 Kr.

Som en af de Veje, ad hvilke de Midler, som Vor Frue Kirke ikke selv vil kunne udrede, ville kunne tilvejebringes, anfører Konsistorium en Ligning paa Vor Frue Sogns Menighed. Ogsaa de to andre Kirkepatronater — Overpræsidenten og Biskoppen og Kjøbenhavns Magistrat — henviser til Sogneligninger, men nævne kun disse som en Tilflugt, til hvilken der kun bør gaaes i yderste Nødstilfælde.

Overpræsidenten og Biskoppen skrive saaledes i en Skrivelse til Ministeriet af 19de Februar d. A., at medens man ubetinget vilde anse det for det ønsteligste, om der gennem en almindelig Ligning paa Kjøbenhavns Indbyggere kunde opnaas Dækning for manglende Drifts- og Vedligeholdelsesudgifter til Stadens Kirker, og medens man maa anse den i D. L. 2—22—64, jfr. Lov om Kirkeskyn af 19de Februar 1861 § 25, hjemlede Udvej — Ligning paa den enkelte Sogne-menighed — som et Middel, til hvilket der kun i yderste Nød bør gribes, skønner man dog ikke rettere, end at Situationen for St. Johannes Kirkes Bedkommende — og væsentlig det samme udtales i omtrent samtidig indkomne Indstillinger angaaende de andre Kirker — er en saadan, at man ikke bør vige tilbage fra om fornødent at benytte dette Middel.

Og Kjøbenhavns Magistrat udtaler i den foran citerede Skrivelse af 21de Februar d. A. — efter en Omtale af, at St. Johannes Kirkes Patronat allerede forrige Aar

over for Magistraten har udtalt Ønsket om en Sogneligning, — at naar Magistraten har tøbet med at efterkomme denne Anmodning og overhovedet, trods de ovenfor berørte Vanskeligheder, har udsat at skride til Ligning paa de enkelte Sogne, er Grunden den, at man nødig vilde anse det for uønsket, at der atter kunde tilvejebringes Hjemmel for Ligning efter de i Loven af 1ste April 1888 indeholdte Principper, der ustridig er at foretrække for Ligning sognevis, navnlig under Hensyn til den i den senere Tid stedfundne Deling af flere af Stadens Sogne, hvorved den enkelte Menigheds Statteevne forringes. Imidlertid — fortsætter Magistraten — maa dette Hensyn vige, naar Nødvendigheden byder det, og den slutter derfor med at udbede sig en Udtalelse fra Ministeriet om, hvorvidt samme paa nærmere Forslag vilde være fundet at billige Sværkættelsen af Ligning efter de før Loven af 1888 fulgte Regler paa de paagældende Sogne.

Ministeriet er for sit Bedkommende ikke i Tvivl om, at det ikke kan andet end eventuelt at besvare denne Forespørgsel fra Magistraten bekræftende, idet de paagældende Kirker efter Loven have en Ret til at saa deres her omhandlede Udgifter dækkede ved Ligning paa Sogne-menigheden. Paa den anden Side er man fuldt enig med Magistraten — som med Overpræsidenten og Biskoppen over Sjællands Stift — i at finde det højst uheldigt, om man skulde nødsages til at gribe til denne Udvej. Man ser imidlertid ikke, hvorledes dette skal kunne undgaaes, hvis det ikke maatte lykkes paany at saa Hjemmel for en firkelig Ligning over hele Staden paa de i Lov 1ste April 1888 omhandlede Vilkaar. I det man har begrænset de Udgifter, der skulle kunne søges dækkede ad denne Vej, som sket i Lovforslaget, haaber man imidlertid at have fjærnet en tidligere Anstødssten for dets Vedtagelse, hvilken man maa anse for at være i høj Grad ønskelig endnu i indeværende Samling.